



SABRINA JEFFRIES

*Tak svěst
ostýchavou
dámu*

SABRINA JEFFRIES

*Tak svěst
ostýchavou
dámou*

2014



Copyright © 2011 by Deborah Gonzales
Translation © 2014 by Dita Kelbelová
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu HOW TO WOO A RELUCTANT LADY,
vydaného nakladatelstvím Pocket Star Book, New York 2011,
přeložila Dita Kelbelová
Odpovědná redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Hedvika Schiesselová
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v lednu 2014

ISBN 978-80-7303-961-5

Věnováno báječným lidem, kteří se podílejí na péči o mého autistického syna, když není ve škole, a díky nimž se mohu věnovat psaní: mému manželu Renému; Mary, Benovi a Wendellovi, našim trpělivým pečovatelům; naší moudré sociální pracovníci Gretě; a nakonec Melisse, mé literární agentce, která nám vždy ochotně vychází vstříc. Všem vám ze srdce děkuji za to, co děláte!

Drahé čtenářky,

nerada bych si stěžovala, ale má trpělivost s Minervou, mou nejstarší neteří, je u konce. Nechce si nechat vymluvit, že bude své gotické romány vydávat pod svým skutečným jménem! Dělá to, jen aby všechny šokovala, a přitom se ani v nejmenším nestará, že tím odrazuje i své nápadníky.

Samozřejmě říká, že na vdavky nemyslí, ale to jsou jen hlouposti. Často vidím, jak potají toužebně sleduje své ženaté bratry. Ačkoli je kapánek paličatá, nepochybně by z ní byla skvělá manželka... a její manžel by se s ní nikdy nenudil.

Ale cožpak dá někomu příležitost, aby se jí dvořil? Kdepak. Místo toho ztrácí čas psaním románů plných krve a intrik. Snad bych měla najít nějakého hanebného špiona, aby ji unesl na své strašidelné sídlo. To by se jí možná i líbilo, ale pro Gabriela a Célii by to vůbec nebyl dobrý příklad.

Naposled si vzala do hlavy, že uspořádá pohovor pro „kandidáty na místo manžela“, a dokonce si kvůli tomu dala *inzerát do dámského časopisu!* Zjevně mě tím jen zkouší, ale v tom případě ji čeká náramné překvapení. Ve svém odhodlání nepolevím a je mi jedno, kolik nápadníků se vystřídá u našich dveří.

Trochu mne nicméně zneklidňuje, že na její inzerát odpověděl i Giles Masters. Zdá se, že je odhodlaný si ji vzít... a krom toho je ze všech mužů jediný, ke kterému se Minerva nechová s přezíravou lhostejností. Škoda jen, že je to takový flamendr. Ani nespočítám, kolik příšerných historek jsem o něm od svých vnuků vyslechla.

Na druhou stranu, oni nebyli o mnoho lepší, dokud se neoženili. Je možné, že by pan Masters mohl být ze stejného těsta? Kvůli Minervě v to mohu jedinečně doufat, protože mám pocit, že jí skutečně učaroval. Zajímalo by mne, zda není vlastníkem nějaké tajemné zříceniny. Tím by si ji jistě získal!

Budu celou situaci bedlivě sledovat, tak či tak, ale dohlédnu na to, aby se má vnučka nakonec šťastně provdala. I kdyby to mělo být za flamendra!

S úctou,
Hetty



Prolog

HALSTEAD HALL, EALING

1806

Listy zimostrázu byly obsypané hmyzem. Maminka se bude zlobit na zahradníka, pomyslela si devítiletá Minerva.

A pak se jí oči zalily slzami. Ne, maminka se *nemůže* na nikoho zlobit. Leží totiž v kapli uvnitř té strašné rakve. A vedle ní tatínek.

Minerva se krčila za hustým křovím bludiště a silou vůle zadržovala palčivé slzy. Někdo by ji mohl slyšet a ona nesmí dovolit, aby ji tu našli.

Skrz listí k ní pronikl mužský hlas. „Jak mohla zmizet tak rychle?“

To byl Desmond Plumtree, mamčin bratranec.

„Tenhle pohřeb je fraška,“ nechala se slyšet Berta, jeho žena, která zrovna stála velmi blízko Minerviny skrýše. „Ne že bych Prudence vyčítala, že toho proutníka zastřelila. Ale aby zabila i sebe? Teta Hetty by měla být vděčná, že porota uznala Prudence nepřítelkou. Jinak by koruna okamžitě nechala zabavit celý rodinný majetek.“

Minerva se schoulila za živým plotem a modlila se, aby neprošli za roh a nevšimli si jí.

„Sotva mohli rozhodnout jinak,“ opáčil Desmond. „Očividně *nebyla* při smyslech.“

Minerva si málem překousla jazyk, aby se hlasitě neozvala na protest. Byla to nehoda – hrozná nehoda. Babička jí to říkala.

„Asi proto přivedla teta na obřad i děti,“ hádala sestřenka Berta. „Aby dala lidem najevo, že řečem o své dceři nebude věnovat žádnou pozornost.“

Bratranec Desmond si otráveně odfrkl. „Kdepak, teta Hetty si bůhví proč vzala do hlavy, že by se ti spratkové měli s rodiči rozloučit osobně. Ta zatracená ženská se klidně vysměje celé společnosti, když se jí to hodí, a nezajímá ji, co na to zbytek...“

Hlasy se pomalu vzdálily a Minerva vystřelila zpod keře a běžela opačným směrem. Hned za prvním rohem však vrazila do nějakého gentlemana. Pokusila se kolem něj proklouznout, ale muž ji pevně chytil.

„Tak přestaň, škvrně,“ usadil ji, když se mu vzpírala. „Nechci ti ublížit. Zůstaň stát, povídám!“

Už už se ho chystala kousnout, pak ho ale poznala – byl to Giles Masters, osmnáctiletý přítel jejích bratrů, který přijel na pohřeb se svou rodinou. Bratranec Desmond měl za to, že kvůli skandálu by měl obřad proběhnout jen v nejužším kruhu, babička ale prohlásila, že v takové chvíli děti potřebují přátele.

Minervu napadlo, že Giles nepatří k rodině, a tudíž by ho mohla přesvědčit, aby jí pomohl. „Prosím, pusťte mě!“ žadonila. „A neříkejte nikomu, že jsem tady!“

„Všichni na tebe čekají se začátkem obřadu.“

Sklopila oči, zahanbená vlastní zbabělostí. „Nemůžu tam jít. Četla jsem, co se psalo v novinách...“ *Že maminka zastřelila tatínka a pak i sebe.* Hlas se jí roztřásl potlačovaným pláčem. „Nesnesla bych vidět maminku s dírou v těle a tatínka bez... bez...“ *Obličeje.* Při té představě se jí udělalo zle.

„Aha.“ Klekl si k ní. „Ty si myslíš, že budou vypadat přesně tak, jako když je našli.“

Beze slova přikývla.

„Toho se ale bát nemusíš, holčičko,“ chlácholil ji něžně. „Postarali se, aby tvá maminka zase vypadala krásně, a rakev tvého otce je zavřená. Nic strašného neuvidíš, to ti slibuji. Nemusíš mít strach.“

Žmoulala si spodní ret a chvíli přemítala, zda mu může věřit. Starší bratři se jí občas pokusili napálit, aby ji přiměli poslechnout.

A babička vždycky říkala, že pan Masters je čertovo kvítko. „Já nevím, pane Mastersi...“

„Gilesi. Jsme přátelé, nebo ne?“

„A... asi ano.“

„Mám pro tebe návrh,“ pokračoval. „Když se mnou půjdeš do kaple, budu tě celou dobu držet za ruku. A když se budeš bát, můžeš mi stisknout dlaň ze všech sil.“

Minerva posbírala odvahu a vzhledla mu do tváře. Měl vlídné oči barvy pomněnek. Upřímné, jako její babička.

Ztěžka polkla. „Slibuješ, že maminka s tatínkem nebudou vypadat... tak, jak se to psalo v novinách?“

„Přísahám.“ S náležitou vážností se pokřižoval na prsou. „Na mou duši,“ dodal, narovnal se a nabídl jí ruku. „Půjdeš se mnou?“

Ačkoli jí srdce divoce tlouklo, váhavě jeho ruku přijala. A když ji zavedl do kaple, přesvědčila se, že nelhal. Jedna z rakví byla zavřená, a přestože Minerva věděla, že tatínek leží uvnitř, představovala si ho tak, jak si ho pamatovala.

Pomohlo jí, že maminka byla oblečená v krásných šatech a vypadala, jako by jen spala. Ale co ji uklidňovalo zdaleka nejvíc, byl pevný stisk Gilesovy ruky. Držel ji během obřadu a nepustil ji, ani když se jí Desmondův protivný syn Ned začal pošklebovat. Kdykoli dostala strach nebo posmutněla, stiskla Gilesovu dlaň a on jí odpověděl stejně, aby jí dal najevo, že není sama. A díky tomu se všechno zdálo snesitelnější. Pustil ji teprve ve chvíli, kdy rakve zmizely pod hlínou a všichni pomalu odcházeli.

Toho dne se Minerva do Gilese Masterse zamilovala.

LONDÝN

1816

Přišly její devatenácté narozeniny a Minerva byla stále zamilovaná. Věděla o Gilesovi všechno. Neoženil se, ani se žádné dívky vážně nedvořil. Stejně jako její bratři žil jen pro zábavu. Na rozdíl od nich měl ovšem povolání – minulý rok složil advokátské zkoušky. A pokud si chtěl zajistit dobrou kariéru, jistě to znamenalo, že se jeho

zhýralý život blíží ke konci. A že dříve či později bude hledat nevěstu.

Proč by to nemohla být ona? Krása jí nechyběla – všichni to říkali. Krom toho byla i bystrá, a to by muž jako on nepochybně ocenil. A jistě by se na ni nedíval svrchu kvůli pohoršlivému chování jejích příbuzných tak jako někteří úzkoprsí pánové, s nimiž se od svého uvedení do společnosti setkala. Nemluvě o tom, že se teď potýkal s vlastním skandálem, neboť před čtyřmi měsíci se zabil jeho otec. Alespoň tohle měli společné.

Když se rozhlížela po hostech na své narozeninové oslavě – a nikde Gilese neviděla, ačkoli pozvánku obdržel –, neubránila se pocitu zklamání. Jak mu dokáže, že je víc než jen mladší sestra jeho přítel, když se s ním nikdy ani nesetká?

Po oslavě zamířila do zahrady, aby zahнала splín, a náhodou vyslechla rozhovor svých bratrů.

„Hoši mi řekli, že večírek u Newmarshů začíná v deset,“ hlásil Oliver. „Setkáme se tu pár minut před desátou. Naštěstí je to dost blízko, takže můžeme jít pěšky a služebnictvo nemusí nic vědět. Víte, jací jsou – všechno vyslepičí babičce a ona nám pak vynadá, že jsme na Minerviny narozeniny utekli z domu.“

„Babička si určitě všimne, že někam mizíme v kostýmech,“ odtušil Jarret.

„Proto jeden po druhém zajdeme do zahrady a tam si je předem schováme. Jen si dejte pozor, aby vás nezahlédla Minerva. Nestálo by za to, abychom se jí tím dotkli.“

Už se chystala povědět jim pěkně od plic, co si myslí o tom, že se v den jejích narozenin chtějí vydat na jiný večírek bez ní, když vtom jí svitlo. Jestliže se někam chystají s „hochy“, pak tam bude i Giles! A jelikož se jedná o maškarní ples, může se ho zúčastnit, aniž by ji kdokoli poznal. Dokonce už věděla, co si na sebe oblékne. S mladší sestrou Célií kdysi narazily na hromadu babiččinych šatů starých víc než třicet let – lepší kostým by si nevymyslela.

V devět vklouzla do kůlny se čtrnáctiletou Célií v patách. Sestřička jí totiž slíbila, že jí pomůže, ale jedině pod podmínkou, že jí pak Minerva dopodrobna vylíčí, co na plese viděla. Vybraly pro ni jeden ze staromódních korzetů a ten doplnily nepříliš nápadnou krinolínou.

nou. Na to si oblékla bohatě vyšíváné šaty ze zlatého saténu, jež si babička nechala ušít na svatbu jejich rodičů.

Za neustálého hihňání schovaly její světle hnědé vlasy pod napudrovanou paruku vyčesanou do bohatých bílých loken. Pak si nasadila masku a na tvář si namalovala pihu. Nakonec si na krk zavěsila babiččinu modrou kamej.

„Vypadám jako Marie Antoinetta?“ zeptala se tlumeným hlasem. Bratři se na zahradě ještě neobjevili, ale nechtěla zbytečně riskovat.

„Vypadáš *božsky*,“ zašeptala Célie. „A extravagantně.“

Extravantní bylo Céliino nové oblíbené slovo, Minerva nicméně tušila, že význam, který se za ním teď skrývá, má blíž ke slovu „odvážný“. Výstřih jejich šatů byl totiž takřka nestydatě hluboký.

Na druhou stranu, upoutat Gilesovu pozornost má přece v úmyslu. „Tak už běž,“ pobídla sestru. „Než se tu ukážou.“

Célie si pospíšila ven. Minerva musela vyčkat, až se její bratři na zahradě převléknou a vydají se bludištěm pryč, a teprve potom se mohla pustit za nimi.

Cestou naštěstí narazila na spoustu dalších lidí mířících na stejné místo, a jakmile bratři zmizeli v domě, vmísila se mezi ostatní. Neměla sice pozvánku, ale proniknout dovnitř se ukázalo být hračkou. Nalézt Gilese se jí zdálo obtížnější, jelikož ji nikdo nesměl poznat, a tak podplatila majordoma, aby jí prozradil, jaký kostým má její kořist na sobě.

„Pan Masters tu není, drahá,“ řekl jí sluha s šokující důvěrností. „Odmítl pozvání s vysvětlením, že je ho třeba na venkově u jeho matky.“

Minerva si nebyla jistá, zda se radovat, protože mu jiné povinnosti zabránily dostavit se na její oslavu, nebo smutnit, jelikož přišla o možnost se s ním setkat.

„Hledáte-li ovšem patrona,“ pokračoval majordomus, „měla byste mířit poněkud výše. Pan Masters je druhorozený syn.“

Patrona? Proč by u všech svatých měla hledat patrona?

Teprve tehdy se pozorněji rozhlédla po přítomných. A v mžiku pochopila, že tohle není žádný obyčejný maškarní ples. V porovnání s róbami ostatních žen působil její „extravantní“ kostým najednou přímo panensky.

Hemžilo se to tu řeckými rouchy a římskými tógami s rozpar-ky na těch nejskandálnějších místech. Zahlédla jednu dojičku s vý-
střihem, jaký by si žádná skutečná děvečka nosit nedovolila, a ženu
oděnou toliko do důmyslně poskládaného peří. Na opačné straně
sálu tančil její bratr Jarret s pannou Marianou, jíž jakákoli nevinnost
scházela, držel ji blízko u sebe a jednou rukou jí klouzal po zádech
až na...

Minerva odvrátila zrak a do tváří jí stoupla barva. Dobrý bože,
zanaříkala v duchu. Tohle je ples kurtizán. Slyšela už o podobných
večírcích, kde si ženy hledaly patrony a kam si muži přicházeli užít...
ženské společnosti. Kdyby si jí tu někdo všiml, byla by to hotová ka-
tastrofa!

Než se ale stačila dát na útěk, popadl ji kolem pasu chlapík v pře-
vleku za francouzského dvořana a přitáhl si ji k sobě. „Vida, jestlipak
to není královna noci!“

Minerva na něj vykulila oči. Neřekl o ní právě, že je *nevěstka*?

K jejímu znechucení jí přitiskl rty na ucho a olízl ho jazykem.
„Nepůjdeme nahoru, zlatíčko, abychom měli trochu soukromí?“

Než mu stihla dupnout na nohu, odtrhl ji od něj další gentleman,
který zavrčel: „Zmizni, Lansingu. Já ji viděl první.“ Rytíř v blyštivé
zbroji jí položil ruku kolem ramen a oplzle se na ni usmál.

Lansing? Mohl by to být *hrabě z Lansingu*? Minerva znala jeho
ženu – rozkošnou mladinkou dívku, třebaže malinko kyprou. Pro-
boha, prolétlo jí hlavou. Vždyť on chodí do stejného kostela jako ba-
bička!

„No tak, Hartleyi, vzdej to,“ odsekl Lansing podrážděně. „Můj
kostým se k ní hodí víc.“

Hartley nemohl být nikdo jiný než vážený vikomt Hartley, jehož
žena oplývala chladnou krásou, již předčilo pouze její chladné vy-
stupování. Hartley s Lansingem byli nerozluční přátelé. A Minerva
je odjakživa pokládala za slušné muže... Až doposud.

Ještě se nevzpamatovala ze svého objevu, když ji Lansing chytl
za loket.

„Mohli bychom si s ní užít společně,“ navrhl beze stopy studu.
„Už jsem to zkusil.“

Společně! Jako by očekával, že se Minerva nechá bez námitek odvést dvěma opilými náfučky.

Rázně se mu vykroutila. „Omluvte mne, ale mám již dohodnutou schůzku s lordem Stonevillem.“ Oliver je titulem oba převyšoval, a tak doufala, že je zmínka o něm odradí.

Hartley se ale jen zasmál a ukázal prstem do rohu místnosti. „Stoneville je zrovna teď zaneprázdněný, drahoušku.“

Minerva se ohlédla a spatřila svého bratra, jak se pohodlně rozvaluje v křesle a s rozkoší sleduje ženu v převleku Kleopatry, vlnící se před ním ve smyslném tanci. Prokrista, je ještě horší než Jarret... a než tihle dva drzouni.

Minerva usoudila, že je na čase udělit bratrovi lekci – a zároveň se zbavit těch dvou šašků. Založila si ruce v bok a střílila po něm hněvivým pohledem. „Ten mizera mě nakazí svrabem a ještě se opovažuje flirtovat s jinou?“

Víc nebylo třeba. Hartley s Lansingem se okamžitě dali na úprk.

Jakmile si poradila se svými nenechavými obdivovateli, propletla se mezi hosty a zamířila ke dveřím. Na rtech jí pohrával potutelný úsměv. Doufala, že se rozkřikne, jaký „neduh“ Marii Antoinettu sužuje a kdo za to může. Oliverovi to jedině patří za to, že se paktuje s tak strašnými mužskými.

Ostatní hosté nebyli o nic lepší. Jak mójela krále i chudáky, k jejím uším se nesla slova, jaká by panna nikdy neměla vyslechnout, pronášená mužskými hlasy, které do jednoho poznávala. Někteří z nich byli nevybouření holobrádci jako její bratři, rozeznala ovšem i spoustu takových, na něž doma čekaly manželky. Copak jsou všichni muži takoví záletníci, jako byl její tatínek?

Ne, všichni ne. Giles je jiný. Samotná skutečnost, že dal přednost své matce před touhle zhýralostí, dokazovala, že se začíná vzdávat svých mládeneckých rozmarů.

Konečně se protlačila ke dveřím, a když se ocitla v chodbě, na okamžik se zastavila, aby si její oči přivykly na tmou. Nechtěla do nikoho omylem vrazit a dostat se do ještě větších potíží.

Zničehonic se na opačném konci otevřely dveře a objevil se v nich muž se svíčkou v ruce, oblečený jako mnich. S bušícím srdcem vklouzla za nejbližší závěs a jen se modlila, aby si jí nevšiml,

až kolem ní bude procházet. Látka, za niž se schovala, nebyla nijak silná, takže ho i přes ni viděla. Doufala ale, že on ji přes světlo svíčky nespatří.

Zarazil se poblíž a naklonil hlavu, jako by poslouchal. Svíce jasně ozářila jeho profil... a odhalila malou pihu za jeho uchem.

Minerva zadusila hlasité vzdychnutí. Ten profil znala dokonale, dávno si ho vryla do paměti do poslední čárky. Tak Giles je přece jen tady. Ale proč se tu tak plíží po chodbách?

Pak si pospíšil do jednoho z pokojů a Minerva náhle pochopila. Určitě tu má dostaveníčko s nevěstkou! K čertu s ním, jak jen může? Zlobila se v duchu. Je stejně zkažený jako mí bratři!

Pokud se ovšem nemýlím, pokračovala v úvahách. Majordomus koneckonců prohlásil, že tu Giles není.

Minerva opatrně vykoukla ze svého úkrytu. Jak by mohla odejít, aniž by zjistila, jestli se Giles skutečně schází s běhnami? Nesnesla by, kdyby tomu tak bylo, ale vědět to musí.

Prošla chodbou až ke dveřím, v nichž před okamžikem zmizel, zhluboka se nadechla a tiše se prosmykla dovnitř. Muž, kterého sledovala, stál zpola otočený zády ke dveřím a plně se soustředil na prohledávání stolu, takže si jejího příchodu ani nevšiml. Minerva bez hnutí sledovala, jak metodicky prohledává zásuvku za zásuvkou. Je-li to Giles, co to proboha dělá?

Rozhodně se mu podobal. Pohyboval se s toutéž nenápadnou elegancí, s toutéž sebekontrolou, a vlasy, které mu vykukovaly zpod kápě, měl stejně vlnité a oříškově hnědé. Vytáhl jakýsi spis, otevřel jej a nastavil ke světlu svíčky. S kletbou si stáhl masku, aby na papíry viděl lépe.

Minerva sebou cukla. Je to Giles! Co tu provádí? A proč?

Když složku prolisoval, zastrčil si ji pod mnišský hábit a pak se rychle otočil. V tu chvíli ji spatřil. Bez mrknutí oka nasadil okouzlující úsměv a nenuceně si zakryl tvář maskou. „Myslím, že jste zabloudila, madam. Večírek probíhá v sále.“

Věděla, že by měla mlčet, ale nesvedla to. „Jestli jsem zabloudila já, tak ty taky, Gilesi Mastersi.“

Přidušeně vzdechl. Během vteřiny stál u ní a nadzvedl jí masku. „Minervo? Co tu sakra...“

„Na to bych se měla ptát já tebe. Co to tu kradeš? Proč jsi tady? Nemáš být na venkově u své matky?“

V očích mu nebezpečně blýsklo. „A taky jsem, nikomu po tom nic není.“ Přelétl ji kritickým pohledem. „Jak jsi vůbec získala pozvánku na večírek pořádaný někým, jako je Newmarsh?“

Když s odpovědí zaváhala, zavrtil hlavou. „Tys přišla na zapřenou, vid? A jako na potvoru jsi mě musela najít.“

To se jí dotklo. „Nehledala jsem tě,“ lhala. „Slyšela jsem, jak si mí bratři o večírku povídají, a napadlo mě, že by mohla být zábava se sem podívat. Náhodou jsem tě zahlédla a...“

„Tvá zvědavost zvítězila nad rozumem.“ Popadl ji za ramena, jako by s ní chtěl zatřást. „Jak jsi mohla být tak hloupá? Co kdybych byl nějaký bezohledný mizera, který by ti za tu nenechavost vrazil kudlu mezi žebra?“

„A jak si mám být jistá, že takový nejsi?“ odsekla, protože ji rozlobilo, jak o ní mluví. „Ještě jsi mi nevysvětlil, proč tu kradeš.“

„To není tvoje starost, zvědavko.“

„Tak už přestaň, prokrista. Nejednej se mnou jako s dítětem. Není mi už devět.“

„Nepovídej,“ zamručel, stáhl jí masku zpět do tváře a postrčil ji ke dveřím. „Předal bych tě do milující péče tvých bratrů, ale nikdo nesmí vědět, že jsem tady. A hádám, že ani ty nechceš, aby o tobě někdo věděl. Takže tě odvedu rovnou domů, než se dostaneš do dalšího maléru.“

Vmetla by mu do tváře nějakou sžíravou odpověď, ale mezitím vyšli na chodbu a ocitli se příliš blízko tanečního sálu. Někdo by ji mohl slyšet. Kromě toho jim šlo o totéž – dostat se odsud, aniž by je někdo odhalil. Jakmile ovšem budou venku, pěkně mu to vytmaví. Zvědavka, to určitě! A ani si nevšiml jejích šatů. Copak v ní vždycky bude vidět jen malou dívenku?

Suverénně ji provedl labyrintem pokojů a chodeb, takže pochopila, že tu už někdy byl, možná na nějakém podobném večírku. Anebo dnes nekradl poprvé. Ne, pro jeho jednání musí existovat nějaké jiné vysvětlení.

Nedal jí ale příležitost, aby se na ně zeptala. Jakmile vyšli z domu a ocitli se na ulici, zbavil se masky. „Za koho jsi vlastně převlečená?“

„Za Marii Antoinettu.“

„Panebože. Uvědomuješ si vůbec, co by se stalo, kdyby tě někdo poznal?“ Rázným krokem ji popohnal směrem k babiččině městskému domu. „Měla bys po budoucnosti. Kdyby tě někdo nachytl na Newmarshově večírku, byl by z toho takový skandál, že by tvou pověst už nic nezachránilo. Žádný slušný muž by si tě nevzal...“

„Žádný si mě stejně nevezme,“ odsekla a sundala si masku. „Na skandál v mé rodině se nikdy nezapomnělo a muži, kteří se kolem mě během sezóny točili, jsou buď lovci věna, nebo obyčejní budižkničmové.“

A navíc já chci jedině tebe.

Úkosem na ni pohlédl. „Je-li to pravda, tak by sis neměla tak lehkovážně koledovat o další skandál. Oba víme, jak společnost oplácí těm, kteří se neřídí jejími pravidly. Měla by ses snažit rodinné jméno očistit.“

Od něj bylo takové poučování k zlosti. „Tak jako mí bratři?“ zeptala se trpce. „Tak jako ty?“ Mezitím došli k zahradě za domem Plumtreeových, a tak se rozhodla přitlačit, aby se dozvěděla pravdu. „Proč jsi ukradl ty dokumenty, Gilesi? K čemu je potřebuješ?“

Obrátil se k ní s kamenným výrazem. „To jsi neměla vidět. A doufám, že máš dost rozumu na to, abys o tom pomlčela.“

„A co když ne? Co mi uděláš?“ optala se hlasem plným sarkasmu. „Vražíš mi nuž mezi žebra?“

„Vtipné.“ Oči se mu v bledém měsíčním světle zamyšleně zaleskly. „Ale povíš-li někomu, že jsem tam byl, prozradíš, že tam byla taky, a řekl bych, že o to vůbec nestojíš. Obzvlášť když jsi oblečená jako... jako...“

Když se odmlčel a zabloudil pohledem k modré kameji v jejím výstřihu, Minerva v duchu zajásala. Konečně si všiml, že už není malá. „Jako co?“ optala se tichým, svůdným hlasem.

Znovu se jí zahleděl do očí. „Jako běhna,“ odvětil úsečně. „Přece nechceš, aby tě někdo přistihl oblečenou takhle zrovna *tady*.“

Poběhlice! On si myslí, že vypadá jako poběhlice? „A proč ne? Protože by to mohlo zničit mou pověst? Pochybuji, že by se má situace mohla ještě zhoršit.“

„Máš věno...“

„A kvůli němu se o mě zajímají jen ti největší vypočítavci.“ Hrdě zvedla bradu. „Mimoto jsem si jistá, že bys mou pověst neohrozil z pouhé zlomyslnosti. Víím to. Na to jsi příliš velký gentleman.“

Povytláhl obočí. „A ty bys mě nenechala pověsit za krádež. Víím to. Na to jsi příliš dobrá přítelkyně.“

Jestli si ji tím chtěl získat na svou stranu, tak se mu to dařilo. „Ale mohla bych se o tom zmínit před tvým bratrem, vikomtem,“ pokračovala. „Pochybují, že by tě za to pochválil.“

Zdálo se, že se Giles zarazil. „A já bych mohl o tvém malém dobrodružství povědět tvým bratrům. Ani jim by se to moc nezamlouvalo, o tom tě ujišťuji.“

„Jen do toho,“ nenechala se zastrašit. „Je mi jedno, co si myslí.“ Založila si ruce na prsou. „Jak vidíš, nemáš jinou možnost než jít s pravdou ven.“

„Mám lepší nápad.“ Přistoupil k ní blíž a ztlumil hlas. „Řekni si, co chceš, Minervo. Jako advokát ještě příliš nevydělávám, ale tvé mlčení si koupit můžu.“

„Nebud' směšný.“ Když se jeho rty zvlhnily vychytralým úsměvem, pochopila, že ji řečmi o penězích a uplácení jen provokoval. „Takže mi odmítáš prozradit, co a proč jsi tam dělal.“

Pokrčil rameny. „Nerad se dělím o svá tajemství.“

A bylo mu jasné, že pokud ji o to požádá, ani ona je nevyzradí. K čertu s ním. Ještě se ale nevzdávala. „Tak dobrá. Tady je má cena. Chci od tebe polibek.“

Loupl po ní udiveným pohledem. „Co prosím?“

„Chci polibek,“ zopakovala a jízlivě dodala: „Však víš. Takový, jaké ty a mí bratři ochotně rozdáváte všem šenkýřkám, nevěstkám a tanečnicím, které znáte. Jeden polibek. Výměnou za mlčenlivost.“ Pak už v ní možná přece jen uvidí ženu, již může věřit, již se může dvořit..., již může milovat.

Přešel její tělo dlouhým lenivým pohledem, který v ní probouzel hřejivé, dosud nepoznané pocity a zrychloval jí tep. „To není moc dobrý nápad.“

„Pročpak ne?“

„Tak za prvé,“ opáčil suše, „tví bratři by mě stáhli z kůže, kdyby se o tom dozvěděli.“

„V tom případě bychom si to měli nechat pro sebe.“ Když se neměl k odpovědi, dodala: „Dnes mám devatenácté narozeniny a právě jsem unikla ze skandálního večírku, na němž se dva muži bavili o tom, že se o mě podělí v posteli.“

Když zachytila zuřivý výraz, který mu přelétl po tváři, chvatně pokračovala: „Dokázala jsem si s jejich odpornými návrhy včas poradit, ale potřebuji prožít něco pěkného, abych zapomněla, že se to vůbec stalo. A tebe žádám, abys mi to poskytl.“

„Proč myslíš, že polibek ode mě by byl *pěkný*?“ zeptal se ochraptělým šepotem, při němž ji rozkošně zalechtalo v zádech.

Pokusila se o stejně světácký tón, když říkala: „Jestli chceš, abych udržela tvé tajemství, měl by sis dát záležet.“

K jejímu překvapení se zasmál. „Dobře, ty koketo. Zaplatím.“

Sklonil se k ní a vtiskl jí na rty rychlou cudnou hubičku.

Když se narovnal, vrhla na něj zamračený pohled. „Asi jsem se měla vyjádřit jasněji. Když jsem řekla ‚pěkný‘, měla jsem na mysli ‚uspokojivý‘. Nestojím o polibek, jaký dáváš své babičce.“

Překvapeně na ni pohlédl. Pak mu divoce blýsklo v očích, bez varování vzal její tvář do dlaní a znovu se zmocnil jejích rtů. Tentokrát ji ale políbil s mnohem větší vášní, neodbytně a nespoutaně. Rozevřel jí rty jazykem a znovu a znovu jí pronikal do jejích úst, až se jí točila hlava a kolena se jí podlamovala.

V jediném okamžiku rozmetal její romantické dívčí fantazie a nahradil je divokou doutnající touhou, jakou dosud neznala.

Šokovalo ji to.

Omámilo.

Bez přemýšlení zvedla ruce a objala ho kolem krku. Zamumlal jakousi přidušenou kletbu a pak si ji přitiskl k sobě, aby mohl její ústa prozkoumat důkladněji.

Strniště na jeho bradě jí šimralo na tváři, do nosu jí stoupala vůně kouře a brandy, nezvyklá a kupodivu opojná. Splnilo se jí všechno, o čem kdy snila. A když jí posunul ruce od pasu výš, probudil v ní touhu zažít víc... víc doteků, víc polibků, ale jedině od *něj*.

Po dlouhé chvíli se od ní odtáhl a přerývaným hlasem se zeptal: „Naplnuje tohle tvou představu pěkného polibku?“

Vzhledla k němu zasněnými očima, stále ještě rozechvělá tím, co se mezi nimi právě odehrálo. „Bylo to naprosto dokonalé, Gilesi.“

Překvapeně zamrkal. Pak se mu v tváři mihl poplašený výraz, načež ji od sebe nevybíravě odstrčil. „Takže jsem splnil svou povinnost?“

Jeho slova ji natolik omráčila, že se nezmohla na nic víc než na krátké přikývnutí. Doufala, že se něco stane, že přijde něco, co otupí osten slova *povinnost*.

„To jsem rád.“

Oněměle sledovala, jak se k ní otočil zády a zamířil pryč. Pak se zarazil a ohlédl, věnoval jí nonšalantní pohled a nedbale prohodil: „Až si příště budeš hrát na nevěstku, měla bys být opatrnější. Někteří muži se nenechají vydírat. Mohla by ses ocitnout na zádech v nějaké temné uličce. A pochybuji, že by se ti líbilo dovést svou roli až do konce.“

Ta hrubá slova ranila její hrdost. Tak on si myslí, že ten polibek byl jen součástí role? Copak necítil vášně, která mezi nimi vzplanula, rozechvění dvou duší, které se na okamžik setkaly? Copak necítil vůbec *nic* při polibku, který Minervu navždy proměnil z dívky v ženu?

Zřejmě ne. Vrazil jí nůž do hrudi tak hluboko, že ji zasáhl až do srdce.

Silou vůle se ovládla až do chvíle, než zmizel v mlází bludiště. Jakmile byl z dohledu, rozplakala se.

Té noci Gilese Masterse milovat přestala.



LONDÝN 1825

Bylo krátce po úsvitu, Giles Masters stál ukrytý pod stromy v Hyde Parku a sledoval, jak vikomt Ravenswood, tajemník Úřadu pro vnitřní záležitosti, vkročil do loděnice na jezeře Serpentine. Uběhlo dalších patnáct minut, a když se už nikdo neobjevil, Giles zamířil k přístřešku a sám do něj vstoupil.

Poté, co si s Ravenswoodem vyměnili obvyklé zdvořilosti, vikomt poznamenal: „Slyšel jsem, že vás navrhli na pozici královského soudního rady.“

Giles ztuhl. Měl vědět, že se to před Ravenswoodem neutají. Ten chlap má oči všude. „Slyšel jste dobře.“

„Pokud vás vyberou, vaše práce pro mě patrně skončí.“

„Je to náročný post,“ připustil Giles váhavě. Neočekával, že na tenhle rozhovor dojde tak brzy.

„A pro advokáta velmi prestižní. A hlavně bedlivě sledovaný. Takže hrát si na nezodpovědného floutka a sbírat pro mne informace už pro vás nebude příliš žádoucí.“

„Přesně tak.“ Zapátral v Ravenswoodově tváři, z jeho uzavřeného výrazu ale nic vyčíst nedokázal. „Abych byl upřímný, jsem rozhodnutý skončit, ať už mne vyberou, či nikoli. Situace je klidnější a pochybuji, že bych byl...“

„Nemusíte nic vysvětlovat, Mastersi. Udivuje mne, že jste vydržel tak dlouho. Sloužil jste své vlasti dobře, a oplátkou jste dostal jen

velmi málo, o platu ani nemluvě. Nemám vám za zlé, že pomýšlíte na vlastní kariéru. Je vám kolik, sedmatřicet? Jste dost starý na to, abyste měl ambice na víc. A já vaše rozhodnutí ze všech sil podpořím.“

Giles si dlouze oddechl. Téhle debaty se děsil. Měl si ale koneckonců uvědomit, že se na Ravenswooda může za všech okolností spolehnout.

S vikomtem se seznámil na Etonu. Přestože byl Ravenswood o tři roky starší, mnohem rozváznější a cílevědomější, mezi ním a divokým, nespoutaným Gilesem se rozvinulo nečekané přátelství.

A tak to byl právě Ravenswood, tou dobou již směřující do světa politiky, na nějž se Giles obrátil před devíti lety v zápalu touhy po spravedlnosti. Ravenswood přijal dokumenty, které Giles tehdy Newmarshovi ukradl, a využil je pro dobrou věc. Z Gilese se stal tajný poradce Úřadu pro vnitřní záležitosti a platný pomocník v úsilí zachovat v zemi mír.

Jeich spolupráce se ukázala být oboustranně prospěšnou. Čas od času předával Giles tajemníkovi informace, jaké by se k němu jinak nikdy nedostaly. Giles měl koneckonců pověst zábavného a bezstarostného společníka a lidé mu v opilosti bez obav svěřovali všemožná štavnatá tajemství. Po válce se na stole úřadu hromadily nejrůznější případy podvodů, padělání, a dokonce velezrady, a jelikož v mnoha částech země neustále hrozila revoluce, jakákoli pomoc byla vítaná.

Tu a tam bylo třeba, aby Giles pátral po konkrétních podrobnostech, dokonce i mezi šlechtici. Na oplátku mu Ravenswood poskytl důvod k životu po otcově sebevraždě. Možnost odčinit hříchy mládí. Nyní měl ovšem Giles pocit, že už za ně platí dostatečně dlouho.

„Patrně vám nemusím zdůrazňovat, že vaše činnost musí zůstat utajena i nadále,“ upozornil ho Ravenswood. „Nesmíte o ní nikdy mluvit, nikdy nemůžete odhalit...“

„Znám svou povinnost,“ přerušil ho Giles.

V tom spočívala největší potíže. Nebylo snadné žít jako ostatní, a přitom tajit svou druhou totožnost přede všemi, které znal. Giles měl dost tajností. Unavovala ho role bezcitného darebáka, která mu kdysi vyhovovala, z níž ale postupně vyrostl. Kdyby nyní svou tajnou

činnost ukončil, nikdo by se nic nedozvěděl a on by mohl být sám sebou. Lidé by jednoduše usoudili, že konečně dospěl. Mohl by minulost vládního informátora nadobro pohřbít.

„Tohle je mé poslední hlášení,“ řekl po chvíli. „Doufám, že vám to nezpůsobí žádné potíže.“

„Jistě chápete, že vás jen neradi ztrácíme. Ale poradíme si. A jak sám říkáte, situace je mnohem klidnější.“

„Proto je má zpráva velmi stručná.“ Giles ho informoval o jakémsi policejním soudci, jehož podezřívá z braní úplatků, a upozornil ho na hrozící potíže s investicemi do jihoamerických těžařských společností.

Ravenswood si vše poznamenal a doptal se na podrobnosti, kde to považoval za nutné. Když se Giles odmlčel, zeptal se: „Je to vše?“

„Téměř. Je tu ještě ta laskavost, o niž jsem vás před měsícem žádal,“ opáčil Giles.

„Jistě, ta záležitost s vaším přítelem Jarretem Sharpem.“ Ravenswood si zastrčil zápisník do kapsy kabátu. „Mým informátorům se zatím nepodařilo získat informace, o které jste žádal. Je možné, že se váš přítel ve svém podezření ohledně Desmonda Plumtreeho mylí?“

Jarret s Oliverem se pustili do vyšetřování smrti svých rodičů krátce poté, co se oženili. Obrátili se na Gilese s prosbou o právní radu a v Gilesovi celá věc probudila nemalý zájem.

„Mohu-li soudit podle závěti pana Plumtreeho,“ opáčil Giles, „Desmond Plumtree by jejich vraždou nic nezískal.“

„Vás ale tahle odpověď neuspokojila.“

„Nedokáži to vysvětlit, ale Plumtree mi byl odjakživa proti srsti. Kdybych měl někoho podezírat z vraždy Sharpeových, byl by to on.“ A svých úspěchů v právnické profesi dosáhl Giles v neposlední řadě právě díky tomu, že bezvýhradně spoléhal na své instinkty.

„Nuže, pokud někdo narazí na cokoli relevantního, dám vám vědět. Je mi líto, že vám nemohu pomoci nijak jinak.“ Jako by si náhle na cosi vzpomněl, sáhl do kapsy a vytáhl z ní svazek novin. „Ale na veselejší notu. Když se v poslední době tak zajímáte o Sharpeovy, nemohl jsem si odpustit donést tohle.“

Giles od něj noviny přijal a vrhl na něj tázavý pohled. „*Dámský magazín?*“

„Patří mé ženě. Vyšel včera. Přečetla mi z něj něco, co by vás podle mě mohlo zajímat. Podívejte se na konec šestadvacáté stránky.“

Prolistoval na určenou stranu a pak zalupal po dechu, protože pochopil, že se dívá na první kapitolu Minervina nejnovějšího gotického románu. Nenapadlo ho, že bude vycházet na pokračování. „Mohu si ho nechat?“

„Ovšem. Abby už ho má přečtený.“ Ravenswood si ho pozorně prohlédl. „Znáte romány slečny Sharpeové?“

Giles zpozorněl. „A vy?“

„Četl jsem, co je vytištěné tady. Připadalo mi to zajímavé. Má ve své knize jednu postavu, která mi vás připomíná.“

„Skutečně?“ optal se s hranou lhostejností. K čertu s tím. Jestli si toho všiml i Ravenswood...

Jakmile se dostane domů, musí si přečíst každé slovo.

Bez varování mu před očima naskočil obrázek starý devět let – představa krásné dívky v kostýmu Marie Antoinetty, tak sladké, že ho při pouhé vzpomínce rozbolely zuby. Z malého děvčátka vyrostla klasická kráska – s plnými, svůdně vykrojenými rty, hustými řasami a výraznými lícními kostmi. Kromě vzhledu nebylo ovšem na Minervě klasického vůbec nic.

Ani po těch letech nemohl uvěřit, že na něm ta drzá cácorka tehdy vyzvíдалa, co dělá na Newmarshově večírku, a potom si na něm dokonce vymámila polibek. Chtěl ji tehdy poučit, co jí hrozí, když si bude zahrávat s darebákem, a nakonec to byl on, kdo dostal nečekanou lekci.

Úplně tenkrát zapomněl, že je to sestra jeho nejlepšího přítele. A že on je zhýralý druhorozený syn na počátku nejisté kariéry a jeho postavení mu nedovoluje najít si ani milenku, natož manželku. Netušil jak, ale z toho polibku se stalo něco vážnějšího, něco nebezpečného... a omamného. Probudil v něm touhu po něčem, co nikdy nemůže mít, vnukl mu myšlenky na věci, na něž nemůže dosáhnout.

A na tom se nic nezměnilo.

Škoda jen, že ho Minerva začala nesnášet. Jasně mu to dokazovala ve svých knihách, pod rouškou fiktivního příběhu si s ním vyrovnávala účty, nenechávala na něm nit suchou, a při tom se každým slovem blížila k jeho tajemstvím.

Poprvé ho to napadlo na valentýnském plese, jehož se oba zúčastnili před několika měsíci. Do té doby její romány nečetl. Už tak měl co dělat, aby na její polibek zapomněl, nepotřeboval k tomu v hlavě slyšet její hlas.

Jenže stačil jediný tanec a doutnající oheň se rozhořel nanovo. V lehké konverzaci kroužili kolem sebe, vyměňovali si jednu narážku za druhou, její poznámky nabíraly na britkosti a jemu se začala vařit krev v žilách, až se bál, že každým okamžikem provede nějakou hloupost. Například že si ji odvede na balkon a tam ji zlíbá tak důkladně, až se jí zatočí hlava.

A když dotančili, zbylo mu jen vzrušení, vztek a zmatek. Do onoho večera předpokládal, že na něj zapomněla, že jeho hrubá slova umlčela jakýkoli cit, který by k němu mohla chovat. Zjištění, že tomu tak není, ho přimělo zapátrat v jejích knihách. A tehdy zjistil, co Minerva celou dobu dělá.

Neustále si ovšem říkal, že zakročit není třeba, a doufal, že díky babiččiným novým požadavkům jí na psaní nezbude čas.

Nyní se ale objevilo další pokračování. Dál už Minervu ignorovat nemohl. Co kdyby se zmínila o jeho tajné návštěvě v městském domě Newmarshových? Kdyby si ho kdokoli z justice spojil s onou loupeží, rychle by vyšlo najevo, že o Newmarshovi a jeho partnerovi, siru Johnu Sullym, informoval vládu právě on. Pak už by bylo jen otázkou času, než by jeho jméno zaznělo v souvislosti s dalšími případy Úřadu pro vnitřní záležitosti, a všichni ti, kterých se jeho pátrání týkala, by udělali všechno, aby ho zničili. Pro začátek by zmařili jeho šance stát se královským soudním radou.

„Ta zajímavá část teprve přijde,“ vytrhl ho Ravenswood z přemýšlení. „Mrkněte se úplně dolů, jak jsem vám říkal.“

Giles ho poslechl a zaostřil na poslední dva odstavce, tištěné odlišným písmem. V prvním se uváděl vztah lady Minervy k rodině Sharpeů. Ovšem. Nikdo jiný než ona by se ničeho takového neodvážil. Ta zatracená ženská odmítala psát pod pseudonymem – což se její babičce samozřejmě ani trochu nezamlouvalo.

Teprve druhý odstavec ho ale zcela omráčil.

Drazí čtenáři,

stojíte-li o pokračování mé knihy, musíte mi pomoci s tíživou situací, v níž jsem se ocitla. V tuto chvíli zoufale potřebuji nalézt manžela, nejlépe takového, který nemá námitek proti autorkám gotických románů. Proto vás prosím, abyste 20. května poslali své svobodné bratry, bratrance či přátele do Halstead Hallu, kde se bude konat přijímací pohovor pro „kandidáty na místo manžela“. Děkuji vám za podporu.

Se srdečným pozdravem,
lady Minerva Sharpeová

Dvacátého května? opakoval si Giles v duchu. Ale to je dnes, sakra!

„Zábavné, vidíte?“ podotkl Ravenswood. „Má žena se nad tím nemohla vynasmát. Povedený žert.“

„To není žert,“ ujistil ho Giles. „Její babička stanovila svým vnoučatům ultimátum – všichni se musí do roka vdát či oženit, jinak přijdou o dědictví. Jak znám lady Minervu, tímhle chce babičku jen vyprovokovat.“

Ravenswood udiveně zamrkal. „Chcete říct, že vážně pořádá výběrové řízení?“

„Netuším, jak vážně to myslí, ale ty pohovory jsou nepochybně skutečné.“

Ta holka je blázen, jestli si myslí, že jí to vyjde, zlobil se Giles v duchu. Ani si nemusel představovat, co na to řeknou Oliver s Jarretem, o paní Plumtreeové nemluvě. Ta neměla ve zvyku uhýbat – Minerviny vrtochy jistě snášet nebude. A zcela určitě neustoupí ze svých plánů.

Zastrčil si časopis do podpaží. „Musím jít.“

„Chystáte se na pohovor?“ zažertoval Ravenswood.

„Proč ne?“ procedil skrz zuby.

„Vy a lady Minerva? Hm, to je zajímavá představa.“

„Nemáte ani tušení.“

Uběhla hodina, Giles přečetl první kapitolu z její knihy a teď zuřil. K čertu s ní. Tentokrát zašla příliš daleko.

Takže ona chce pořádat výběrové řízení na manžela? Budiž. Do-
stane víc, než si představovala.

Minerva netrpělivě přecházela po čínském salonku v Halstead Hallu a každým okamžikem si připadala bezradnější. Jak přiměje babičku, aby ustoupila ze svých požadavků, když se tu žádný muž neukáže?

Představovala si zástupy mladých naivů a lovců věna dožadujících se její pozornosti, kteří vtrhnou do Halstead Hallu a způsobí takový poprask, že babičce nezbude než se vzdát. Nebo ji vydědit. A jelikož Minerva pochybovala, že by babička nerozvážností jednoho trestala všechna svá vnoučata, věřila, že dosáhne svého. A pak si najde nějaký malý domek, kde bude moci žít bez manžela a nerušeně psát.

Těžko uvěřit, že sňatek kdysi považovala za skvělý nápad. Vždyť svazek jejích rodičů byl hotová pohroma. A časem si začala všimnout, že muži k instituci manželství nechovají pražádnou úctu. Když se svou knihou oslovila nakladatele, našli se tací, kteří jí barvitě líčili, co všechno by mohla udělat, aby si získala jejich „přízeň“. Pak tu samozřejmě byly bezpočty lovců věna, kteří k jejím dveřím nikdy neměli daleko. Vážení gentlemani o ni naopak ani okem nezavadili, neboť psala romány, a k tomu pod vlastním jménem.

Po žádném váženém gentlemanovi ale už koneckonců ani neprahla – ti byli totiž ze všech nejhorší. Několik se jich o ni ucházelo a jednoho či dva z nich dokonce políbila. Jakmile ji ovšem poznali blíže, rychle brali nohy na ramena. Muži nemají velké pochopení pro ženy s vlastním názorem.

Její bratři měli k úctyhodným gentlemanům daleko. Žili divoce a svým sestřám v jednom kuse porouchali. Oliver s Jarretem se snad po sňatku poněkud napravili, ale jak dlouho jim to vydrží? A co když se vrátí ke svým dřívějším manýrům? Jejich ženy budou uvězněné v manželství postrádajícím vzájemný respekt.

Ženy neměly nikdy na výběr. Minerva nemohla babičce odpustit, že jí tím svým prokletým ultimátem vzala možnost volby. A Oliver s Jarretem – jak se opovážili své sourozence bez mrknutí oka zradit a přejít na babiččinu stranu? Ještě před půl rokem se vzpírali zdaleka